

Tot de laatste cent

ERIN DUFFY

**TOT DE
LAATSTE
CENT**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Bond Girl

Uitgave

WILLIAM MORROW, an imprint of HarperCollinsPublishers, New York

Copyright © 2012 by Erin Duffy

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Catherine Smit

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagbeeld

Corbis Images

Foto auteur

Elena Seibert

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3528 6

ISBN 978 90 443 3549 1 (e-book)

D\2012\8899\100

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn familie.

Voor mijn broers Scott, James en Christopher. Met jullie valt er altijd wat te lachen (en hard ook).

Maar bovenal wil ik mijn ouders bedanken. Mijn geweldige vader, die me altijd heeft gesteund in mijn ambitie om op Wall Street te gaan werken – een leven dat me nederig stemt en tegelijk met trots vervult. En mijn moeder, mijn mentor, die me ook steunt bij de wat minder doordachte beslissingen (dat zijn er heel wat) in mijn leven, en die altijd heeft gezegd dat ik moest gaan schrijven.

Jullie hadden allebei een punt.

Ik ben zo dol op jullie.

Proloog

Volwassen kleuters

Ik ben hier te oud voor.

Klik.

Om zes uur 's ochtends gaat mijn wekkerradio aan en wordt de vredige stilte in mijn slaapkamer wreed verstoord door de nieuwste Beyoncé. Het weekend is voorbij. Opstaan op maandag is altijd erg, maar opstaan op maandag met een gruwelijke kater, zo'n vreselijke kater dat je teennagels er pijn van doen, is eigenlijk niet mogelijk. Halfbewusteloos tast ik in het rond onder de berg kussens voor het donkergroene hoofdeinde van mijn bed. Ik zoek de afstandsbediening van de radio, zodat ik nog tien (misschien wel twintig) minuten kan blijven liggen. Ergens in de rechterbovenhoek van mijn bed kom ik hem gelukkig tegen, en met onvaste hand wijs ik ermee in de richting van het nachtkastje. Het moet weer net zo stil worden als daarnet. Nou ja, voor zover het ooit echt stil kan zijn in een kamer op een derde verdieping in Manhattan.

Hele volksstammen zouden er een moord voor doen om wakker te worden in New York City. Sinatra heeft er zelfs een hele song aan gewijd. Maar hoe zit het met mensen die proberen te slápen in New York? Geradbraakte, chagrijnige mensen met een kater over-

leven New York gewoon niet. Als je, zoals ik, je zondagavondzorgen verdrongen hebt met anderhalve fles pinot noir en een pakje peuken, en je tot één uur herhalingen van *Law and Order* hebt zitten kijken, dan is New York om zes uur 's ochtends zonder enige twijfel de hel op aarde. Toen ik dit appartement huurde in de West Village, een schoenendoos met uitzicht op Greenwich Avenue en schuin tegenover een brandweerkazerne, had ik kunnen weten dat een behoorlijke remslaap er niet meer in zou zitten. Sinds ik hier woon is het begrip uitslapen – of slapen in het algemeen – verwaagd tot een herinnering.

Net als ik weer ben ingedommeld springt die vervloekte radio weer aan. Ditmaal neemt een overdreven opgewekte presentator weer en verkeer met ons door. 'Ja, mensen, in de benen allemaal. Het wordt weer een warme, klamme en heiige dag in de Big Apple.' Blijkbaar gaat deze dj anders met zijn zondagavondblues om dan ik. Het kan natuurlijk ook zijn dat hij zijn baan gewoon leuk vindt en zich daarom op zondagavond geen stuk in zijn kraag hoeft te drinken. Dat soort mazzelaars heb je ook, schijnt.

Ik praat mezelf moed in, dat doe ik iedere ochtend voordat ik naar mijn werk ga. Ik zit bij Cromwell Pierce, een van de heftigste handelshuizen aan Wall Street. *Laat je niet gek maken, Alex. Je kunt het. Laat je niet door hem op je kop zitten.* Sinds ik op Wall Street werk, praat ik tegen mezelf. Als het zo doorgaat, word ik nog voor mijn dertigste verjaardag officieel geestelijk gestoord verklaard.

Ik bedenk me dat de grote pot Advil, die de afgelopen zes maanden al zo vaak uitkomst geboden heeft, in de badkamer staat. Getver, nu moet ik er wel uit, straks barst mijn kop nog uit elkaar. Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed en zet mijn voeten op het koele parket. Over een paar minuten al steek ik die arme tenen van mij weer in een paar schoenen met torenhoge hakken, die mijn benen het gevoel geven dat ik zestig ben. En ik ben nog maar vierentwintig. Ik schuifel naar de badkamer, sla met mijn vlakke hand op de lichtknop en knipper met mijn ogen tegen de pijn die de rij felle peertjes boven in het medicijnkastje

veroorzaakt. Kreunend probeer ik mijn ineengeschrompelde pillen te beschermen tegen het verblindende licht. Ik knipper net zo lang met mijn ogen tot ik geen blauwe stipjes meer zie en ik zelfs mijn spiegelbeeld ontwaar. Algehele blindheid lijkt me op dit moment eigenlijk zo gek nog niet. Vroeger viel de schade na het stappen meestal nog wel mee, maar op de een of andere manier zie ik er nu – pas twee jaar na mijn afstuderen – veel braker uit dan na een avond doorhalen met mijn vriendinnen van de universiteit van Virginia. Ik wijt het maar aan de felle lampen.

Nadere bestudering van mijn spiegelbeeld brengt me tot de conclusie dat ik de hele nacht in dezelfde houding heb gelegen. Met mijn gezicht naar beneden. De lakens hebben namelijk zulke diepe vouwen in mijn wang gedrukt dat ik vrees dat ik ze operatief moet laten weghalen. Mijn lange, donkere haar zit compleet in de war en het gaat zeker een uur duren voor ik alle klitten eruit heb. En dat is dan nóg snel. Heb ik normaal gesproken een gezonde teint, nu oogt mijn huid vaal en mat en hangen er opgezette wallen onder mijn ogen. Voordat ik mijn gezicht op het onderlaken plantte heb ik verzuimd mijn tanden te poetsen, want ze zien blauw. En op mijn onderlip zit een schilferige, donkerrode vlek die gek genoeg een heel mooi kleurtje zou zijn voor een lippenstift. Als ze bij Sephora nu zouden proberen deze kleur te creëren, dan hoefde ik mezelf niet op de rand van een alcoholvergiftiging te brengen om er leuk uit te zien.

‘Nog vijf minuutjes,’ mompel ik in mezelf. Ik sta tegen de douchewand aan geleund en hoop dat het loeihete water mijn slaperige lijf tot leven zal wekken. Zouden mensen eigenlijk stand kunnen slapen, vraag ik me af, net als koeien? Als het antwoord nee luidt, dan zou het zomaar kunnen dat ik over twee dagen dood en moederziel alleen gevonden word, nadat mijn badkamer is overstroomd en het water zich door de vloer een weg naar het appartement onder het mijne heeft gebaand. Juan, de huismeester, zou mijn deur forceren en op tafel twee lege wijnflessen, een overvolle asbak en een halfvol bakje kip lo mein van de Chinees aantreffen en mijn naakte, levenloze lichaam in het bad zien liggen.

O nee. Nee, nee, nee, nee. Ik wil níét hebben dat de *New York Post* over mij schrijft dat ik zo'n enorme kater had dat ik in mijn eigen bad verdronken ben. Ik strompel onhandig de gang door en trek een kaki broek aan en een wit bloesje met buttondown kraag. Dan knoop ik een felgekleurde sjaal om mijn ooit zo slanke taille. Zo'n opvallend accessoire leidt op kantoor hopelijk de aandacht af van het feit dat ik nog aangeschoten ben. Door het vele drinken zitten al mijn kleren strakker dan vroeger, een van de vele nadelen van een baan op Wall Street. Ik kijk zoekend rond naar mijn drie-eenheid: mobiel, portemonnee en sleutels.

Als je het veel te laat hebt gemaakt, zoals ik gisteravond, dan kost het de volgende ochtend aardig wat moeite om je belangrijke spullen te lokaliseren. Na een poos vind ik mijn iPhone terug achter een van de kussens van de bank. Mijn portemonnee heb ik om een of andere duistere reden in de koelkast gelegd, naast een fles wijn. Maar mijn sleutels kan ik echt nergens vinden, hoe goed ik ook zoek. Ze zijn weg. En mijn appartement is, ik zei het al, echt niet groot. Mijn blik blijft even hangen op de smerige, overvolle asbak op mijn salontafeltje. Ik had geen sigaretten in huis toen ik gisteravond thuiskwam, want ik ben afgelopen donderdag gestopt. Dat betekent dat ik ergens in de avond naar de nachtwinkel ben gegaan... wat betekent dat ik mijn sleutel heb gebruikt om weer binnen te komen. (Gelukkig heeft de alcohol geen blijvende schade toegebracht aan mijn vermogen tot logisch redeneren.) Het duurt niet lang om uit te vogelen waar ik ze gelaten heb, een vermoeden dat wordt bevestigd wanneer ik de voordeur met een zwaai opentrek. Toch goed dat ik net zo lang heb doorgezocht tot ik een appartement vond in een gebouw waar vierentwintig uur per dag een huismeester aanwezig is. Anders was ik vannacht vrijwel zeker in mijn eigen bed vermoord en had ik alsnog met mijn kop op de voorpagina van de *Post* gestaan. Dat was dus een wijs besluit.

Met één hand gris ik mijn sporttas en de kranten van de vloer, haast me naar buiten en houd een taxi aan. Ik laat mijn blik over de voorpagina van de *Wall Street Journal* glijden. De koppen

melden het omvallen van de zoveelste grote bank, de grootste daling van de aandelenkoersen in één handelsdag sinds de jaren twintig, en het verlies van nog meer banen in de financiële sector. Allemaal niet echt bevorderlijk voor mijn hoofdpijn. Mijn afdeling handelt in ‘veilige’ beleggingen, zoals obligaties en staatsobligaties, en wij hebben het al een hele tijd gruwelijk druk. Een veiliger bestemming voor je geld is er op de hele wereld niet te vinden (behalve dan onder je matras misschien), en omdat werkelijk iedereen nu zijn aandelen en andere beleggingen wil omzetten naar door de overheid gegarandeerde obligaties hebben wij geen moment rust gehad. De afgelopen paar maanden zijn extreem stressvol geweest. Ik geef het je op een briefje: houd nu een enquête onder de werknemers op Wall Street en dan biecht bijna iedereen op dat hij vaker naar de fles grijpt dan vroeger. (Hoeveel mensen durven toe te geven dat ze hun portemonnee de volgende ochtend in de koelkast hebben teruggevonden, durf ik niet te zeggen. Waarschijnlijk verzwijgen ze zoiets.) Ik herinner me nog vaag hoe het een paar maanden geleden was, toen nog niet alles misging en we onszelf niet hoefden te bezatten om te kunnen slapen. Vroeger was het niet zoals nu. Ik check mijn telefoon en zie dat ik oproepen heb gemist van Annie en Liv, mijn twee beste vriendinnen. Ik neem niet de moeite om hun berichtjes af te luisteren, want ik weet allang wat ze hebben gezegd. Ze weten dat het niet goed met me gaat. En ze weten ook dat ik kind aan huis ben bij de drankhandel.

Na twintig minuten stopt de taxi voor een gebouw met twee zware, goudkleurige deuren met daarboven een marmeren plaque waarop de naam CROMWELL PIERCE prijkt. Ik haast me naar binnen en probeer rustig naar de lift te lopen, zodat het geklik van mijn hakken niet al te hard door de enorme lobby schalt. Onderwijl prevel ik voortdurend mijn nieuwe ochtendmantra:

Klik, klak, klik, klak. Een paar uurtjes houd je het wel vol. Heus.

Klik, klak, klik, klak. Misschien is hij niet op kantoor vandaag.

Klik, klak, klik, klak. Natuurlijk is hij wel op kantoor vandaag. Hij is er altijd. Hij maakt gebakt van je, Alex. Je bent er geweest.

Met gebogen hoofd staar ik naar de roestvrijstalen deuren van de lift die me naar de tweede verdieping zal brengen. Maar eerst moet ik langs de beveiliging. Ik plaats mijn tassen op de band en kijk hoe ze door het röntgenapparaat gaan. Als ik iets haat, dan zijn het die dingen wel. Ik had eens een keer een string in mijn tas (daar wil ik nu verder liever niet over uitweiden), en uitgerekend op die dag moest ik van de beveiliging mijn hele hebben en houwen uitstallen, zodat kon worden vastgesteld of ik een wapen bij me had of niet. Wall Street wordt heel scherp beveiligd, alleen in het Witte Huis maken ze er meer werk van. Dat snap ik best, hoor. Maar soms wil je je tas gewoon liever niet door zo'n apparaat zien gaan. Da's alles.

De lift zit tjokvol en ik kom naast twee mannen van middelbare leeftijd te staan met perfect geperste broeken en pastelkleurige poloshirts aan. Ik weet niet wie de casting heeft gedaan voor de film *Wall Street*, maar diegene heeft in ieder geval nooit een kijkje genomen bij Cromwell Pierce. Als ook maar één van mijn collega's iets weg zou hebben van Charlie Sheen of Michael Douglas, dan zou ik met heel wat meer plezier naar mijn werk gaan. Met mijn ogen gericht op de *Journal* volg ik hun gesprek aandachtig. De man met het blauwe poloshirt vraagt aan de man in het gele poloshirt: 'Nog weggeweest in het weekend?'

'Ja, Southampton. Zaterdag gespeeld op Shinnecock.'

'Ah, prachtige baan. Hoe ging het?'

'Het afslaan ging wat moeizaam, maar al met al zeker niet slecht. En jij?'

'Westhampton. Even wat tijd met het gezin voordat mijn zoon weer vertrok richting campus.'

'Leuk. Waar zit-ie?'

'Brown. Hij gaat in het lacrosseteam.'

'Geweldig. Waar staat hij? Mijn zoon is tweedejaars op Harvard.'

‘Harvard, zo. Dat is hartstikke goed. Hij is verdediger. Die van jou?’

‘Middenvelder.’

‘Zullen we een keer naar een wedstrijd gaan? Kunnen we de jongens aanmoedigen.’

‘Leuk. Ik verheug me nu al op het nieuwe seizoen. De Bears tegen de Crimson wordt een topwedstrijd.’

Beide mannen knikten instemmend, maar eigenlijk was dit gesprek helemaal niet zo vlotjes verlopen. Onder het beleefde gekeuvel, waarvan je de code kunt kraken als je lang genoeg meedraait in deze business, ging een gesprek schuil met een heel andere lading. Na het ‘vertalen’ van hun woorden krijg je ongeveer dit:

‘Ik speel bij een duurdere golfclub dan jij. Dus ik verdien meer dan jij.’

‘Die exclusieve, wereldberoemde golfclub mag je houden. Mijn zoon gaat lacrosse spelen in de Ivy League.’

‘Ha, moet ik daarvan onder de indruk zijn? Mijn zoon speelt al tijden in de Ivy League.’

‘Fijn voor je. Maar als het een middenvelder is, dan is hij kleiner van stuk en minder breed dan mijn zoon. Ik mag hopen dat ze een keer tegen elkaar moeten en dan zul je zien dat mijn zoon zo over de jouwe heen loopt.’

‘Wij zullen nooit, maar dan ook nooit langs de lijn met elkaar praten. Ik doe net alsof ik je nog nooit van mijn leven heb gezien.’

‘Harvard is voor mietjes.’

‘Brown is voor watjes.’

Nieuwsflits: mijn collega’s zijn volwassen kleuters.

Een tijd geleden had ik daar totaal geen moeite mee. Een jaar geleden zou ik dit gesprek hoogst amusant hebben gevonden. Toen interesseerde het me nog wat de markten deden. Toen ging ik met plezier naar mijn werk. Maar 2008 is op ieder denkbaar niveau een rampjaar gebleken.

1

Leerkop en Tedje Zeester

Het is niet zo vreemd dat ik belandde in een door mannen gedomineerde branche. Als kind speelde ik al graag met jongens. Ik vond het heerlijk om me vies te maken, hield ervan om kikkers te vangen en liep altijd rond met geschaafde knieën. Ik vond het veel leuker om honkbal te spelen met de drie jongens Callahan dan op de oprit te hinkelen met Cat, mijn jongere zusje. Mijn ouders moesten altijd grinniken als ik weer eens helemaal onder de modder thuiskwam. Ik was anders, net wat interessanter dan mijn stille zusje, die zich nooit liet verleiden tot welke fysieke inspanning dan ook, touwtjespringen of stoepkrijten uitgezonderd. Aanvankelijk mocht ik van de Callahans altijd meedoen, en waarom ook niet? Ik was een makkelijke tegenstander, iemand op wie ze hun prille mannelijke ego'tjes konden scherpen. Tot de dag dat ik een homerun sloeg, een keiharde, hoge, onbereikbare bal richting de rechterzijde van het veld (ook wel bekend als de heg die de voortuin van de Callahans omzoomde). Met schonkige, tegen elkaar bonkende knieën schoot ik langs de honken. Eenmaal aanbeland bij de theedoek die dienstdeed als thuisplaat sprong ik juichend op en neer. Ik had weten te scoren tegen jongens die ouder, groter, sneller en ster-

ker waren en genoot daar met volle teugen van. Benny Callahan (hij was tien en dus twee jaar ouder dan ik) was de sterkste van ons allemaal en hij vond het maar niets. Jongens (en voor mannen geldt precies hetzelfde) kunnen er nu eenmaal niet tegen om van een meisje te verliezen.

‘Meisjes zijn stom. Ga jij maar lekker thuis met je poppen spelen!’

‘Je kan gewoon niet tegen je verlies!’ schreeuwde ik. Die dag merkte ik voor het eerst dat succes, hoe bescheiden ook, nadelige gevolgen kan hebben.

‘We moeten jou niet meer! Je ouders wilden je waarschijnlijk ook niet hebben. Daarom heb je ook een jongensnaam. Volgens mijn moeder hadden jouw ouders liever een zoon gehad.’

‘Dat is niet waar! Alex is een meisjesnaam!’

‘Alexandra is een meisjesnaam. Alex is een jongensnaam. Jouw ouders moeten je niet en wij ook niet!’

Ik had er nog nooit over nagedacht dat ik kortweg Alex heette en niet Alexandra. Ai.

Mijn enthousiasme over die homerun was in één klap verdwenen. ‘Ik haat jullie!’ gilte ik. Terwijl het laatste reepje zon achter de horizon verdween, rende ik naar huis, waar ik tegelijk aankwam met mijn vader, vers van kantoor.

‘Wat is er?’ vroeg mijn moeder. Ze gaf me een knuffel en vroeg: ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Nee,’ snikte ik en ik maakte me los uit haar omhelzing. ‘Benny zegt dat ik een jongensnaam heb en dat ik geen Alexandra heet omdat jullie eigenlijk liever een jongen hadden gewild!’ Ik huilde met lange uithalen, zoals iedere achtjarige zou doen die denkt dat haar ouders niet van haar houden.

Mijn vader knielde naast me neer, alsof hij me alleen vanaf gelijke hoogte goed zou kunnen troosten. ‘Dat is niet waar,’ zei hij zachtjes. ‘Jij heet Alex omdat dat een bijzondere naam is. En jij bent een bijzonder persoon. Er zijn miljoenen Alexandras en er is maar één Alex.’

‘Ik geloof er niks van!’ snikte ik hysterisch en stoof de kamer

uit. Hoe kon ik in vredesnaam tot ik van school af was onder één dak blijven wonen met ouders die me niet wilden hebben? Toen mijn ouders me vonden, lag ik in de woonkamer opgerold op de bank.

‘Ik heb een plannetje. Hoe zou je het vinden om morgen met me mee naar kantoor te gaan?’ vroeg mijn vader.

‘Dat kan niet,’ zei ik. ‘Ik moet naar school.’

‘Dan spijbel je toch een keertje? Je mag met mij mee naar mijn werk en dan zijn we de hele dag samen. Lijkt je dat wat?’

Ik keek opzij naar mijn moeder om te zien of zij het goed vond dat ik morgen mee zou gaan naar New York. Ze glimlachte en knikte instemmend.

‘Mag het echt?’ vroeg ik aan mijn vader. Wat mijn vader precies deed wist ik eigenlijk niet. Ik ging wel eens mee wanneer mijn moeder hem van de trein ging halen. Vanaf de achterbank zag ik dan de trein het station binnenlopen. Zodra de trein tot stilstand was gekomen, stroomde het perron vol met mannen, keurig in het pak en met regenjassen aan. Ze daalden de trap af en haastten zich naar de parkeerplaats. Er stapten maar heel weinig vrouwen uit de trein. Zij droegen mantelpakjes, hadden zachtleren aktetasen bij zich en droegen onder hun rokjes sokken en sportschoenen. Ze hadden iets belangrijks over zich. Ik kon niet wachten tot ik ook groot genoeg was om met een eigen aktetas in de trein naar mijn werk te gaan, net als al deze grote mensen. Maar ik zou natuurlijk nóóit gympen onder een rokje dragen. Met een mouw veegde ik mijn tranen af. ‘Nemen we dan de trein naar de stad? Dezelfde trein waar je anders ook mee gaat?’

‘Reken maar. We nemen ’s ochtends samen de trein en dan zal ik je laten zien waar ik werk. Tussen de middag gaan we ergens lunchen en daarna naar FAO Schwarz. Zullen we dat doen?’

Ik vond het een mooi plan. Wat konden die jongens van Callahan mij nog schelen; ik kreeg nieuw speelgoed!

Het zou een terugkerend fenomeen worden. Een paar keer per jaar nam mijn vader me mee naar kantoor, lang voordat er een officiële neem-je-dochter-mee-naar-het-werk-dag werd ingesteld.

Op de wat minder drukke dagen, als de beurs iets vroeger sloot, mocht ik met hem mee om te zien wat de grote mensen deden. We namen de trein van Connecticut naar Grand Central Station, waar we overstapten op de metro naar Wall Street. Hij was bankier bij de bank Sterling Price. Ik zat de hele dag achter zijn bureau met zijn computers te spelen. Er waren twee toetsenborden, meer telefoonlijnen dan ik vriendinnen had, en in de kantine beneden kreeg ik net zoveel snoep en koekjes als ik maar wilde. De glamour van Wall Street had me al vlug in zijn greep. Het hart van New York zinderde gewoon; het was en is het economische centrum van het heelal. De mensen hier liepen doelbewust over straat, nooit zag je iemand op zijn gemak langs de etalages kuieren in de smalle straatjes ten zuiden van Canal. Daar hadden ze het te druk voor. Tijd was geld en de mensen hier dachten nergens anders aan. Hoe kom ik aan geld, hoe voorkom ik dat ik het kwijtraak en hoe zorg ik ervoor dat niemand anders er meer van heeft dan ik. Ik vond het allemaal even geweldig.

‘Schiet op, Alex. Ze rijden je hier zo van je sokken als je eventjes niet oplet!’ Mijn vader gebaarde dat ik hem moest volgen en ik deed mijn best zijn donkerblauwe jas niet uit het oog te verliezen terwijl hij zich behendig een weg baande door de menigte. De mannen in het financiële district droegen hun krijtstreep vol trots – hun fiere tred verried dat zij zich de Yankees van Manhattan waanden. In Downtown New York had werkelijk alles en iedereen een dure uitstraling: de Italiaanse maatpakken van de mannen, hun zijden Hermès-dassen en glimmende leren schoenen. De eerste keer dat ik de New York Stock Exchange met eigen ogen zag, was het net of ik voor het Parthenon stond. Er was een grote Amerikaanse vlag gespannen voor de Ionische zuilen en het gebouw besloeg in zijn eentje een heel blok. Met mijn acht jaar had ik al het gevoel deel uit te maken van een heel bijzondere wereld. Ik vond het sneu voor alle mensen die er nooit dichtbij genoeg waren geweest om te weten wat ze misten, en was dolblij dat mij een dergelijk armzalig lot bespaard was gebleven. Ik nam me voor dit altijd zo te houden.

Mijn vader kon toen nog niet vermoeden dat deze dagen met hem mijn leven een andere wending zouden geven.

Mijn vader en alle andere mannen op Wall Street spraken over ‘de Zaak’ als ze het financiële district bedoelden, alsof er op de hele wereld geen ander beroep bestond dan het hunne. En dat was in hun ogen ook zo. Al de allereerste keer dat ik bij hem op kantoor kwam wist ik dat ik daar later ook wilde werken. Mijn ouders plaagden me er altijd mee dat ik zo’n energiek kind was, soms een beetje té. De leraren beklagden zich erover dat ik in de klas te veel kletste, dat ik door de gangen rende, dat ik eindelijk eens het verschil moest leren tussen je ‘stem voor binnen’ en je ‘stem voor buiten’. Ik vond dat allemaal maar lastig. Hoe ik mijn best ook deed, ik slaagde er nooit in mijn energie een beetje in te dammen. In mijn latere leven zou me dat danig parten gaan spelen, zo vreesde ik.

Maar bij Sterling Price rende iederéén door de gangen. En voor zover ik kon nagaan gebruikte niemand hier zijn ‘stem voor binnen’, want ze hingen de godganse dag aan de telefoon. Het was net een reusachtige speeltuin voor grote mensen, waar alles mocht wat thuis en op school verboden was. Geweldig! Ik had het gevoel dat ik ergens terechtgekomen was waar al mijn ‘lastige’ eigenschappen juist heel waardevol bleken te zijn. Ik voelde me er thuis. Ik droomde niet van een leven als ballerina, astronaut of lerares. Nee, vanaf dat moment had ik maar één doel voor ogen: het krijgen van een baan op Wall Street. Ik werd dat meisje van acht dat de financiële kant op wilde – een vreemd, vroegrijp, ‘interessant’ kind. Mijn meesters en juffen vonden het wel grappig. Mijn moeder dacht dat ik er wel overheen zou groeien, maar ik heb nooit getwijfeld. Ik wist niet welke agenda ik wilde hebben voor het komende schooljaar, ik wist niet waar ik later wilde gaan studeren, maar ik wist wel wat ik later wilde worden. En als ik eenmaal mijn zinnen ergens op had gezet...

De daaropvolgende twaalf jaar zette ik alles op alles om die baan op Wall Street te krijgen. Aanvankelijk omdat het me een enige

baan leek, maar toen ik ging studeren merkte ik dat er nog een element was dat me erg aansprak. Nu ik wat ouder werd, drong het tot me door hoe bevoorrecht ik was. Mijn vader had als bankier een riant inkomen en over geld hoefden we ons thuis dus nooit zorgen te maken. Eenmaal op de universiteit merkte ik hoeveel studenten hun opleiding met een lening bekostigden. Dat was in mijn geval niet nodig. Sommige medestudenten konden voor Thanksgiving of met Pasen niet naar huis omdat de vluchten te duur waren. Ik informeerde niet eens naar de tarieven voordat ik een ticket bestelde. Sommige studenten moesten werken om wat zakgeld bij elkaar te krijgen. Ik had een creditcard van mijn ouders op zak. Pas toen ik het beschermde wereldje van Connecticut verliet en me in de echte wereld begaf, begreep ik dat ik me al die luxe kon veroorloven omdat mijn vader zo'n goede baan had. (En dat terwijl je als student nauwelijks weet hebt van de 'echte wereld'.) Het was heel verhelderend, maar ook wel benauwend. Ik zag het totaal niet zitten om het mijn verdere leven zonder al die luxe te moeten stellen. Om na mijn afstuderen te moeten sappelen of te trouwen en volledig van mijn man afhankelijk te zijn. Ik wilde mijn kinderen net zo'n onbezorgde jeugd bezorgen als ikzelf had gehad, ongeacht mijn burgerlijke staat. Dat verlangen leefde heel sterk in mij. Op Wall Street zou ik dat verlangen waar kunnen maken. En trouwens, wie ging er nou bij 'de Zaak' werken omdat-ie echt warmliep voor aandelen of obligaties? Niemand toch. Je ging daar werken om je te verzekeren van een geweldig inkomen. Dat wilde ik ook. Daarom voerde ik, nadat ik mijn cv had ingeleverd bij het bureau voor werving en selectie op de campus, een bescheiden marktonderzoekje uit om te bepalen bij welke bedrijven ik ging solliciteren.

Na bestudering van de verschillen tussen de tien belangrijkste effectenhuizen, kwam ik al vlug tot de conclusie dat het Cromwell Pierce moest worden. Mijn vader werkte bij Sterling Price, de grootste concurrent van Cromwell. Op Sterling is het een behoorlijk stijve bedoening, daar zijn ze meer van de oude stempel. Cromwell daarentegen stond bekend als een hipper, jonger en

veel leuker bedrijf. Hun hoofdkantoor zat tenminste nog in het centrum, en niet in het toeristenmekka waartoe Midtown Manhattan verworven was (en waar veel banken de afgelopen paar jaar naartoe waren uitgeweken). Bovendien lag het hoofdkantoor dicht bij het water. Ik besloot te solliciteren bij de sales- en handelsafdeling, en niet bij de divisie die zich bezighield met beleggingen. Er was namelijk één ding dat me niet zo beviel aan het werk van mijn vader, en dat was het feit dat hij gruwelijk lange dagen moest maken. Hij had me ooit verteld dat de nieuwelingen werkdagen van zestien uur draaiden, en dan moesten ze ook nog eens in het weekend komen opdagen. Dat zag ik totaal niet zitten. Voor de handelaren en de salesmensen gold een iets een humanere werkweek, en op die afdelingen hoefde je in het weekend bijna nooit over te werken. Die knoop had ik dus zo doorgesneden. Mijn moeder stuurde me via de post een zwart mantelpakje, waarin ik eruitzag als Kantoor-Barbie, maar het was een noodzakelijk kwaad. Ik moest ten slotte indruk maken op degenen die het sollicitatiegesprek afnamen. Er waren meer dan honderd gegadigden voor slechts drie banen, en terwijl we in de hal zaten te wachten tot onze naam werd afgeroepen, was de spanning dan ook te snijden. Ik was goed voorbereid: twee weken lang had ik iedere dag de *Wall Street Journal* gelezen. Verder had ik een paar keer naar CNBC gekeken om me het financiële jargon eigen te maken, voor zover ik dat niet al van mijn vader kende. Ook had ik me aardig verdiept in Cromwell zelf. Ik voelde me vrij zeker van mijn zaak, nou ja, zo'n beetje dan.

Toen mijn naam werd afgeroepen, was ik zo zenuwachtig dat mijn knieën knikten. Iemand bracht me naar een klein vertrek, waar twee mannen achter een groot mahoniehouten bureau zaten. Ik nam tegenover hen plaats en zuchtte nog eenmaal diep voordat ik glimlachte en mijn handen keurig in mijn schoot legde.

Degene aan de rechterkant verbrak als eerste de stilte. Het was een blonde man met brede schouders en een roze das met gele zeesterren erop. Hij stelde zich voor als Ted nog wat.

‘Zo, Alex. Ik lees hier dat je gekozen hebt voor de afstudeer-

richting Bank en Financiën. Denk je dat deze studie een gedegen basis vormt voor een baan op Wall Street?’

‘Eh, nee. Ik hoef daar denk ik niet lang over uit te weiden. Ik ben ervan overtuigd dat de nodige kennis van het financiële systeem zeker helpt, maar ik heb horen vertellen dat geen enkele studie je voorbereidt op een loopbaan op Wall Street. Je hebt geen idee wat er van je wordt verwacht totdat je er werkt.’

Ze knikten beiden. Teds metgezel, een iets oudere man met grijzende slapen en een leerachtige huid die deed vermoeden dat hij graag en veel buiten kwam, stelde de volgende vraag.

‘Wat is de wortel van twee?’

De wortel van twee? Heeft twee een wortel dan? De wortel van een getal stond gelijk aan een getal keer zichzelf. De wortel van zestien was vier en de wortel van vier was twee. Wat was in godsnaam de wortel van twee? Eén kon niet, want een keer een is nog steeds een. Het moest dus een getal zijn boven de een, maar onder de twee. Breuken. Shit. Leerkop zat er triomfantelijk bij te kijken. Toen snapte ik het ineens.

‘De wortel van twee is de wortel van twee keer het juiste getal. Ik weet niet hoeveel het precies is, maar dat getal keer zichzelf is gelijk aan twee.’

Leerkop leunde achterover in zijn stoel en glimlachte goedkeurend, terwijl Ted zijn zeesterrendas gladstreek.

‘Interessant antwoord. Mevrouw Garrett, u hebt een unieke kijk op getallen. Daar houden we van op de Zaak. Je moet lenig kunnen denken en dat is iets wat helaas niet aangeleerd kan worden. Je kunt het of je kunt het niet.’

‘Bedankt.’ Ik slaakte een zucht van verlichting, sloeg mijn benen over elkaar en zag dat er bij mijn linkerenkel een ladder-tje in mijn panty zat. Geweldig.

Tedje Zeester boorde zijn ogen in de mijne. ‘Knijp jij altijd onder of boven in een tube tandpasta?’

Ik schoof ongemakkelijk in mijn stoel. *Wat maakt dat nou in vredesnaam uit?*

‘Waar ik in een tube tandpasta knijp?’ vroeg ik, niet-begrijpend.

‘Knijp jij altijd onder of boven in een tube tandpasta?’

Ja hoor eens, wat was dit eigenlijk voor een gesprek? Ik besloot maar eerlijk te antwoorden op deze vraag, want ik zou er toch nooit achter komen wat deze twee in hun schild voerden. ‘Eh, geen van beide eigenlijk. Ik koop altijd van die pompjes.’

Leerkop schoot in de lach. ‘Jij bent de eerste die niet heeft geprobeerd deze vraag te doorzien.’

‘Bestaat er dan een juist antwoord?’

‘Jazeker,’ zei Zeester. ‘We kunnen daar op dit moment alleen niets over loslaten, pompje.’

Pompje? Die bijnaam beviel me totaal niet.

De rest van het gesprek verliep soepel. We namen mijn cv en mijn achtergrond door. Ik had het idee dat ik wat extra punten scoorde omdat mijn vader bij een investeringsbank werkte. Ik liep het kantoor uit met een aardig goed gevoel over mijn gesprek met Leerkop en Tedje Zeester. Twee weken later ontving ik een brief waarin ik een baan kreeg aangeboden in het team van financieel analisten. Mij was een plaats toebedeeld bij de ‘desk’ Staatsobligaties en andere beleggingsvormen met een vast rendement. Startdatum 1 juli 2006. Ik had mijn droom verwezenlijkt.

Ik zou dus in juli al beginnen, en omdat ik er natuurlijk niet over piekerde om iedere ochtend om vijf uur op te staan en met de trein vanuit Connecticut helemaal naar de stad te reizen, moest ik voor die tijd een appartement in New York zien te vinden. Gelukkig wilde mijn beste vriendin Liv ook zo snel mogelijk verhuizen, en daarom draafden we na ons afstuderen twee weken lang door Manhattan op zoek naar een appartementje in een gebouw zonder al te veel ratten en met een huurprijs die wij ons konden veroorloven. Uiteindelijk vonden we een geschikt appartement, waar we op 15 juni in konden. Door een goedkoop wandje op te richten in de zitkamer maakten we ons piepkleine flatje in Murray Hill geschikt voor bewoning door twee personen. Ik kreeg de echte slaapkamer en Liv de nepper, met afmetingen die aan een gevangenis deden denken, maar wel met

een mooiere vloer. De zitkamer bood nét genoeg plek voor een bank, een salontafeltje, ons tweeën en eventueel nog twee bezoekers. Samen verdienden we ruim honderdduizend dollar per jaar – een aardig bedrag zou je zeggen – en toch was het huren van een eigen stekkie voor ons financieel niet haalbaar. Ik vind bijna alles leuk aan New York, maar de huren horen daar in ieder geval niet bij. Liv had een baan gevonden bij een andere investeringsbank, op de afdeling Personeelszaken, en omdat we allebei geen steek zin hadden in forenzen wilden we allebei per se op Manhattan wonen.

We sleepten al onze spullen – het was eigenlijk heel weinig – in de servicelift en schoten naar de twaalfde verdieping. Mijn vriendin Annie was komen helpen. Wij kenden elkaar al sinds de eerste week van ons eerste jaar aan de universiteit van Virginia. Onze kamers op de campus zaten op dezelfde verdieping. Op een nacht, toen de huisoudste zich in haar kamer had verschanst met haar vriendje, sleepten we de bank uit de gemeenschappelijke ruimte stiekem naar Annies kamer, die aan het einde van de gang zat. Toen dat een paar dagen later werd ontdekt, moest Annie voor straf een week lang de post sorteren in de postkamer van de universiteit. Ze heeft nooit verraden dat het mijn idee was om die bank te jatten, en daarvoor ben ik haar eeuwig dankbaar.

Annie had besloten haar opleiding zo lang mogelijk te rekken door aan de universiteit van New York nog een studie Psychologie te gaan volgen. Toen ze hoorde hoe vroeg Liv en ik uit de veren moesten nu we tot de werkende klasse waren toegetreden, wist ze het helemaal zeker: daar wil ik nooit bij horen.

‘Maar hoe gaan jullie dat doen? Als je om halfzes opstaat ben je toch tegen drieën een totale zombie?’ vroeg Annie. ‘Het is gewoon ongezond.’ Ze keek naar me met een blik die ik doorgaans reserveer voor ongetrouwde mensen boven de veertig. Ze had medelijden met me. Annie zat op de vloer in de zitkamer en streek haar blonde haar achter haar oor. Ze had als kind lang op turnen gezeten en had een soepel en strak lichaam – onhaalbare kaart voor mij, al zou ik van nu af aan alleen nog maar bospeen

eten. En ik kan het weten, want ik heb het als eerstejaars bijna een heel jaar volgehouden.

‘Ach joh, daar wennen we wel aan,’ zei ik, terwijl ik mijn truien in een la propte.

‘Nou, ik zou er denk ik nog liever een einde aan maken,’ hield ze vol.

‘Vind je het spannend?’ vroeg Liv, die de lege verhuisdozen met een stanleymesje opensneed en ze vervolgens naast een boekenplank plat tegen de muur zette. Met perfect gemanicuurde nagels peuterde ze wat pluisjes van haar nauwsluitende zwarte short en veegde haar voorhoofd af met een mouw. ‘Ik hoef pas volgende week te beginnen, maar zie er al behoorlijk tegen op.’

‘Ik verheug me er best op. Maar ik ben ook wel een beetje zenuwachtig, geloof ik. Het is net zoiets als je eerste dag op een nieuwe school. Nieuwe mensen, onbekend terrein. Ik hoop dat ik geen al te grote flaters sla.’

‘Dat zal wel meevallen,’ zei Annie geruststellend. Ze kwam overeind en verklaarde dat ze er weer eens vandoor moest. Ze had een eigen appartement in de Upper West Side. Ik zeg ‘eigen’ omdat haar ouders een appartement hadden gekocht voor die twee keer per jaar dat ze in Manhattan een voorstelling wilden zien. Ze gaf me een vluchtige knuffel, zwaaide naar Liv en verdween toen richting lift. ‘Bel me morgen even om te vertellen hoe het is gegaan,’ riep ze over haar schouder.

Ik zette met Liv de lege dozen bij het vuilnis en daarna werkten we nog een paar uur door in ons appartement: uitpakken, schoonmaken, ophangen, poetsen en inruimen. We waren allebei opgetogen dat we nu officieel in Manhattan woonden. Hoewel er nog heel wat onuitgepakte dozen waren, ging ik om halftien naar bed en viel in slaap, hopennd dat mijn eerste werkweek mee zou vallen. *Ik kan het heus wel*, stelde ik mezelf gerust. *Het is maar werk. Zo moeilijk zal het toch niet zijn?*

2

*Wat een lekker ding.
Zal ik wat met 'r proberen?*

Op mijn eerste werkdag was ik zo zenuwachtig dat ik naar adem snakte. Ik vond het gewoon ongelooflijk dat ik de droom verwezenlijkt had die ik al sinds mijn achtste koesterde. Het was me gelukt! Ik was er klaar voor en zou mee gaan draaien in dit kantoor. Met de andere nieuwe analisten, in totaal vijftwintig, nam ik plaats in een zaaltje op de begane grond van het gebouw. Ik keek om me heen en nam de andere nieuwelingen in me op. Zij waren hier om dezelfde reden als ik: een mooi salaris (en hopelijk wat opties). Ik hoopte maar dat mijn wat meer romantische beweegredenen, die hun oorsprong vonden in dierbare jeugdherinneringen en het verlangen in mijn vaders voetsporen te treden, me er niet van zouden weerhouden de concurrentie met hen aan te gaan. Ik wist ineens zeker dat de anderen in dit zaaltje op hun twaalfde de reeks van Fibonacci al uit hun hoofd kenden. Al snel sloegen mijn zenuwen om in vrees, en hoe langer ik daar in dat zaaltje zat, hoe sneller mijn vrees omsloeg in regelrechte doodsangst. We zaten stil te luisteren naar een zwaarlijvige vrouw met donker krullend haar en felgekleurde lippenstift, die ons vanaf een podium toesprak.

‘Welkom bij Cromwell,’ zei ze enthousiast. ‘Mijn naam is Stacey

en ik ben het hoofd van de afdeling Personeelszaken.’ De fuchsia lippen krulden zich op in een korte, maar niet bijster overtuigende glimlach. ‘Zorg ervoor dat de badge met je naam erop de komende weken goed zichtbaar op je kleding bevestigd is. Jullie leren elkaar dan wat sneller kennen en het helpt ook jullie nieuwe collega’s om alle namen te leren. Sla nu het documentatiemapje even open als je wilt.’ Gehoorzaam klapten we het marineblauwe mapje open dat voor ons op tafel lag en bladerden de inhoud door. ‘In de map vind je het medewerkershandboek, waarin alle regels en voorschriften van Cromwell beschreven staan. Je kunt er precies lezen wat er is toegestaan en wat niet. De tekst behandelt ethische dilemma’s waar jullie als kersverse analisten tegenaan kunnen lopen en geeft aan hoe je daarmee om moet gaan. Ook wordt erin aangegeven, en dat is nog veel belangrijker, welke gedragingen reden zijn voor ontslag. Lees vooral de paragraaf over elektronische communicatie goed door. Bespreek geen zaken in e-mails of social media die je niet op de voorpagina van de *Wall Street Journal* terug wilt zien. Bestaat de kans dat je jezelf of het bedrijf ermee in verlegenheid brengt, schrijf het dan niet op. Ontvang je een mailtje dat ongepaste afbeeldingen of ander illegaal materiaal bevat, wis het dan direct. Doe je er wel iets mee, dan ben je schuldig aan het verspreiden van materiaal dat in strijd is met de ethische normen van ons bedrijf, een vergrijp dat met ontslag kan worden bestraft. Lees het handboek grondig door, want vanaf dit moment word je geacht alles te weten wat erin behandeld wordt en ernaar te handelen. Mocht je een van de regels overtreden, dan kun je niet als verweer aanvoeren dat je niet op de hoogte was. Heeft iedereen dat begrepen?’

Niemand zei iets. Een paar ambitieuze analisten op de eerste rij knikten, maar met deze lauwe reactie van haar toehoorders nam Stacey geen genoegen. Voorovergeleund op haar ellebogen herhaalde ze die laatste vraag: ‘Heeft iedereen dat begrepen?’ Ditmaal was er geen glimlachje te bekennen. Ze sprak iedere lettergreep met veel nadruk uit. We antwoordden in koor. *Wat is*

dit? dacht ik, ze denkt zeker dat ze voor een kleuterklas staat. Ja hoor, Stacey, we hebben het begrepen. Zo moeilijk was het allemaal niet.

‘Mocht je nog vragen hebben, dan vind je in dit documentatiemapje de namen en telefoonnummers van de deskmanagers en de contactpersonen bij PZ. Alle groepjes worden straks bij de liften opgewacht door iemand die ze naar hun desk zal begeleiden. Dan wilde ik de bijeenkomst nu graag afsluiten door jullie een heel fijne dag toe te wensen. Nogmaals: welkom bij Cromwell Pierce. Vanaf vandaag maken jullie deel uit van een van de meest gerenommeerde bedrijven in de financiële wereld.’

Iedereen kwam overeind en ik liet me in de menigte meevoeren naar de hal. Ik telde zeven meisjes. Degenen die van de beste universiteiten kwamen, klitten samen in de voorhoede, net als de populaire meisjes vroeger op school. De universiteit van Virginia, waaraan ik had gestudeerd, was in hun ogen een minderwaardige instelling. Terecht of niet, ik voelde me behoorlijk buitengesloten. Ik had me mijn eerste werkdag iets anders voorgesteld.

De meeste bedrijven aan Wall Street zijn hiërarchisch strak geordend. Je begint als analist, een periode van een paar jaar die je moet gebruiken om zoveel mogelijk te leren en ervoor te zorgen dat de lunch voor het team op tijd uit de lobby wordt opgehaald. Later stijgt je een treetje en word je partner, dan hoofd van een afdeling, dan vicepresident en vervolgens directeur. Daarna kun je nog toetreden tot de raad van bestuur of zoiets. Dat was nu nog even niet zo van belang. Voorlopig was ik zo groen als gras en dat hield in dat ik voor iederéén klusjes moest opknappen. Zolang ik dat goed voor ogen hield moest het allemaal wel goed komen, leek me. Dat hoopte ik althans, want ik had gehoord dat mensen die hun plaats in de pikorde niet kenden hardhandig werden afgestraft.

Ik was een van de tien analisten die uitstapten op de elfde verdieping, waar de verschillende desks van de afdeling Vast Rendement te vinden waren. We werden in de hal opgewacht door

mensen die op de een of andere manier wisten welk uilskuiken ze onder hun hoede moesten nemen. Ik had nog geen voet op de marmeren vloer gezet of ik werd aangesproken door een gedrongen man met opvallend groene ogen en kortgeknipt bruin haar. Een imposante en hoffelijke verschijning. Aantrekkelijk, maar ook weer niet té. Een charismatische man die onmiddellijk je aandacht trekt. Vanwege zijn grijzende slapen schatte ik hem ergens tussen de veertig en vijftig, maar zeker wist ik het niet. Bij mannen is het vaak moeilijk te zien hoe oud ze zijn, heel irritant. Zijn kaki broek en lichtgekleurde, geruite overhemd waren met de uiterste zorgvuldigheid gestreken en hij droeg een bruin tweedjasje dat hem als gegoten zat. Hij zag eruit als Ken in levenden lijve. Toen hij zijn hand naar me uitstak merkte ik dat hij korte, stevige vingers had, maar dat zijn huid zacht was en dat hij zijn nagels keurig bijhield. Het was allemaal nogal tegenstrijdig: hij was één brok machismo en toch verzorgde hij zijn nagels goed. Dit was mijn eerste kennismaking met een heuse salesman van Cromwell. En niet alleen dat, het was de eerste keer dat ik oog in oog stond met Ed Ciccone, ook wel bekend als Chick. Mijn baas.

Chick behoorde tot de oude garde op de handelsvloer. Hij draaide al twintig jaar mee in de Zaak, waarvan vijftien op deze afdeling. Hij was gewiekst, ongehoord ambitieus en kon bijna alles aan de man brengen. Hij stond in Wall Street bekend als een enorm feestbeest dat gigantische bedragen spendeerde aan leuke dingen, en als iemand die met heel weinig slaap toch normaal kon functioneren. Hij verdeed geen tijd aan formaliteiten. Na me plichtmatig de hand te hebben geschud draaide hij zich om en liep in de richting van de handelsvloer, een heel grote ruimte die vrijwel de gehele verdieping in beslag nam. In de hal, tegenover de liften, was een koffiehoeke waar een groepje mensen in de rij stond dat waarschijnlijk toch al stijf stond van de cafeïne. Langs de andere wand bevonden zich enkele werkkamers. Het groepje van de medewerkers op de handelsvloer drong door tot in de hal en ik voelde mijn handen klam worden. Het

kwam allemaal heel chaotisch op me over. Er holden mensen door de gang, waarin vloerbedekking lag die nu versleten was, maar die vroeger ooit hoogpolig moest zijn geweest. Verreweg de meerderheid behoorde tot het mannelijk geslacht. Ze praatten, lachten en vloekten. Sommigen droegen jasje-dasje, maar de meesten waren casual en toch heel netjes gekleed. Terwijl we aan alle kanten gepasseerd werden, begaven we ons richting de trap die toegang gaf tot de handelsvloer, waar ik enorme banieren langs de muur zag hangen die getuigden van de successen die deze desks in de loop der jaren hadden behaald. De ruimte was werkelijk enorm. Als je hier verdwaalde, dan moest het speurhondenteam van de New Yorkse politie erbij gehaald worden om je te vinden. Mijn knieën knikten.

Chick ratelde aan een stuk door, alsof zijn longen met veel minder zuurstof toekonden dan die van andere mensen. Hij lachte heel vriendelijk en leek zich voor me open te stellen, en toch had ik het gevoel dat ik de rest van mijn leven in de postkamer enveloppen dicht zou moeten likken als ik ook maar één fout maakte. Vlak bij het trapje dat naar de handelsvloer leidde, bogen we af naar links en liepen door een gang met een glazen wand, waarachter zich werkkamers bevonden. Op een bordje naast iedere deur stond de naam vermeld van degene die daar kantoor hield – een statusverhogend symbool dat hem verhief boven de rest. Aangezien ruimte hier zeer schaars was, kregen alleen de meest ervaren managers een eigen kamer. De rest moest genoegen nemen met een werkplek aan zijn eigen desk. Geen privacy, geen eigen telefoonnummer en een werkdag zonder ook maar een moment rust, behalve tijdens de twee minuten waarin ze zich even terugtrokken op de wc. Chick was een van die mazzelaars met een eigen kantoor.

We passeerden zijn secretaresse, die Chick tussen neus en lippen door voorstelde als Nancy. Hij duwde de zware glazen deur naar zijn kantoor open en bij het zien van de grote ruiten, die reikten van vloer tot plafond, viel mijn mond zowat open. Vanaf deze plek keek je rechtstreeks uit op Ellis Island en het Vrij-

heidsbeeld. Fotografen konden vanuit Chicks kantoor de mooiste plaatjes schieten, er ansichtkaarten van laten drukken en die verkopen op Times Square. Als ik zo'n uitzicht had, dan zou ik hier de hele dag zitten, maar ik had niet de indruk dat Chick veel tijd in zijn kantoor doorbracht. Zijn glanzend gelakte bureau en ergonomisch verantwoorde stoel stonden midden in de kamer. Ertegenover stonden twee leren stoelen. De zijwanden van het vertrek waren kaal, maar ik snapte ook wel dat Chick het met zo'n uitzicht overbodig gevonden had om kunstwerken op te hangen. Op zijn bureau zag ik een beeldscherm met twee toetsenborden staan, een telefoon en rommelige stapels paperrassen en boeken. Tegen de rechterwand, naast een aquarium met een paar tropische vissen erin, stond een lege prullenbak waaraan een kleine basket bevestigd was. Dat was het wel zo'n beetje.

Hij nam plaats achter zijn bureau, met zijn rug naar het water. Ik vond het vreemd dat hij met zijn rug naar hét symbool van New York zat. Maar waarschijnlijk was het uitzicht bedoeld om de bezoekers te imponeren en niet de eigen medewerkers. 'Ga zitten,' commandeerde Chick, gebarend naar de lege stoelen tegenover hem.

Ik deed wat me was gevraagd en legde mijn handen op mijn knieën, omdat hij anders kon zien hoe ze trilden. Deze kerel joeg me de stuipen op het lijf.

'Alex,' zei hij. Hij legde zijn voeten op tafel en vouwde zijn handen achter zijn hoofd, zodat ik tegen de zolen van zijn Gucci's zat aan te kijken. Hij leunde achterover in zijn stoel en stak, met zijn ogen op het plafond gericht, van wal. Het was heel raar om een gesprek te voeren met iemand van wie je alleen zeker wist dat hij het tegen jou had omdat er niemand anders in de kamer zat. 'Ik hou er een betrekkelijk losse stijl van leidinggeven op na, en er zijn maar een paar regels waaraan je je moet houden. Ik neem de belangrijkste even met je door. Je bent een slimme meid, anders zat je hier niet. Maar ik kan je één ding verzekeren: je bent hier niet de slimste. Dat betekent dat ik van jou

verwacht dat je hard zult werken. 's Ochtends kom jij als eerste binnen en 's avonds ga jij als laatste naar huis. Behalve natuurlijk als je van mening bent dat je meer weet dan de kerels die zich hier al twintig jaar uit de naad werken. Denk jij dat, Alex?'

Was die vraag nou retorisch bedoeld of niet? Hoe kon ik dat nou weten als hij maar steeds naar het plafond bleef kijken?

'Nee, meneer Ciccone. Dat denk ik niet.' Er zat een stukje roze kauwgom in de stiknaad van zijn linkerschoen.

'Mooi. Ik ben elke ochtend om halfzeven binnen, dus bedenk zelf maar hoe laat je hier dan moet zijn. De tweede regel is: noem me nooit meneer Ciccone. Ik ben niet je wiskundeleraar op de middelbare school en we zijn hier met volwassenen onder elkaar. Je noemt me Chick, dat doet iedereen. Je vraagt nooit ergens om. Je hebt nergens recht op. Niemand kent jou, je hebt geen enkele bijdrage geleverd aan de omzet van dit bedrijf en tot het zover is mag je God op je blote knietjes danken voor iedere dag dat het poortje beneden in de lobby voor je opengaat. De komende tijd doe je niets anders dan je oren en ogen goed openhouden. Je gaat de rest van het team observeren en hun zoveel vragen stellen dat ze je nog n et geen dreun verkopen. Je helpt mensen als ze je dat vragen. Als iemand je vraagt om spullen op te halen bij de stomerij en die bij hen thuis af te leveren, of om een cadeau te kopen voor hun vrouw, dan doe je dat. En je doet het met een glimlach op je gezicht. Dat soort klusjes staat dan misschien niet in je functieomschrijving, maar wie weet is het een troost dat je de bestbetaalde loopjongen op aarde bent. Ik heb alleen dit jaar al meer dan tachtig gegadigden gesproken voor deze ene vacature, dus ik weet dat er honderden mensen staan te trappelen om jouw plaats in te nemen. Heb je onoverkomelijke bezwaren tegen een van deze regels, dan kun je beneden je pasje inleveren en het gebouw verlaten. Nog v oor de lunch heb ik jou vervangen door iemand die bereid is mijn kont af te vegen als ik daarom zou vragen.'

Ik zag het helemaal voor me.

Op nonchalante toon vervolgde hij zijn verhaal. 'Je moet kof-

fië halen, lunch en postpakketten ophalen en cijfers invoeren in spreadsheets tot je er scheel van ziet. Ik ben allergisch voor tranen. Vrouwen zijn dun gezaaid op onze afdeling. Aan de meeste desks zitten er maar een stuk of twee, drie.’ (Het konden er in totaal niet meer dan dertig zijn, zo rekende ik vlug even uit.) ‘En mocht je je afvragen waarom dat zo is... denk niet dat we bij Cromwell iets tegen vrouwen hebben. We nemen geregeld slimme vrouwen aan, maar de meesten komen er na verloop van tijd achter dat dit wereldje niet bij hen past en vertrekken dan. Of ze trouwen en zijn dan ineens weg. Het pak melk in mijn koelkast gaat nog langer mee dan sommige vrouwen hier op kantoor. Op de afdeling Vast Rendement werken er in totaal zo’n veertig à vijftig, schat ik, de administratieve krachten niet meegerekend. Jij bent een van de twee vrouwen in mijn groep, en als dat je niet bevalt dan moet je vooral de trein naar Midtown nemen en gaan kijken of die trutjes bij Condé Nast je kunnen gebruiken, want dan moet ik je in ieder geval niet. Je mag geen telefoontjes aan-nemen. Je mag nooit, maar dan ook nooit een transactie doen, en praten met cliënten is ook niet toegestaan, tenzij je persoonlijk aan iemand bent voorgesteld. Verder word je geacht uiterlijk 15 oktober de examenreeksen 3, 7 en 63 te hebben behaald.’ Ai. Dat was al over drie maanden.

Hij duwde drie flinke ordners mijn kant op. Mijn maag kromp ineen van angst. De SEC, de instantie die toezicht hield op het effectenverkeer, stelde verschillende examens verplicht voor mensen met een baan die rechtstreeks contact met cliënten vereiste. Op de examens werd je basiskennis over de financiële markt getest, maar er waren ook vragen bij over reglementen, ethische kwesties en fraude. De examens stonden bekend als loodzwaar. Veel mensen zakten omdat je erg veel uit je hoofd moest weten en op allerlei manieren de mist in kon gaan. Wie zakte, stond bij zijn collega’s te boek als uilskuiken en veel jonge analisten ervoeren dat als zo’n nederlaag dat ze hun baan dan maar liever opzegden. Dat had ik tenminste gehoord. Ik sloeg de map open met de stof voor Reeks 3: Futures en opties. Ik las zomaar een

willekeurige vraag: ‘Wat kan een boer in Iowa doen om zich in te dekken tegen een mogelijke stijging van de graanprijis, die de prijs van buikspek-futures negatief kan beïnvloeden?’

‘Buikspek-futures’? Ik dacht dat ik bij de afdeling staatsobligaties zat. Waar komen die varkens ineens vandaan?’

‘Bij sommige kantoren mogen junioren die voor de examens gezakt zijn aanblijven terwijl ze zich voorbereiden op de herkansing. Ik snap daar werkelijk niets van en zo doen we dat hier ook niet. Je slaagt in oktober voor al die examens of je vliegt eruit.’

Geweldig.

‘Zoals je hebt gezien dragen we hier nette vrijetijdskleding. Ik ga ervan uit dat je zelf wel aanvoelt wat passende kleding is. Als je een strak rokje aanhebt en iemand geeft je een tik op je billen, kom dan niet zeuren bij mij of bij PZ. Dit is een kantoor, geen nachtclub. We hebben een fantastisch team dat tot de top van de business gerekend wordt. Er wordt hard gewerkt en scherp onderhandeld. Hier lopen een paar van de geestigste mensen rond die je in je leven zult tegenkomen. Persoonlijk ben ik ervan overtuigd dat je een beetje gestoord moet zijn om uit te blinken in dit werk, dus dan weet je dat vast. Misschien lijkt het de eerste tijd alsof de gelederen voor jou gesloten blijven, maar zodra je hun respect afgedwongen hebt en door de anderen geaccepteerd bent, kun je je geen betere collega’s wensen.’

Ja, vooral als ze me op mijn kont slaan.

‘Verder adviseer ik je vooral niet op te vallen, hard te werken en niemand in de weg te lopen. Hou je kop erbij, dan komt alles goed. Heb je dat goed begrepen?’ Eindelijk haalde hij zijn voeten van het bureau en keek me recht aan.

‘Ja, Chick. Ik heb het begrepen.’

‘Nog één dingetje. Ik ben je vader niet en jouw privéleven gaat mij geen moer aan, maar ik ben geen voorstander van relaties met kantoorgenoten. Je bent een aantrekkelijke meid en het zal me dan ook niet verbazen wanneer de helft van de afdeling iets met je wil proberen, maar ik reken erop dat je daar niet op in-

gaat. Ga géén relatie aan met iemand van deze afdeling en al helemaal niet met iemand van mijn desk. Ik zit niet te wachten op jankende medewerksters die steken laten vallen omdat een van mijn jongens haar niet heeft teruggebeld. *Capiche?*

Chick stond op, zonder mij ook maar de kans te geven hierop te reageren. Ik had nog nooit iemand ontmoet die tegelijk zo aardig en zo geschift leek te zijn als hij.

We gingen de vloer op, een grote hoefijzervormige ruimte met reusachtige, matte ruiten. Het plafond was zo hoog dat je er met gemak een circustent onder had kunnen opzetten. De handelsvloer zag er heel anders uit dan ik had verwacht. Ik was dan wel vaak met mijn vader mee naar kantoor geweest, maar de vloer had ik daarbij nooit te zien gekregen. De bankiers worden namelijk van de rest afgeschermd. Ze hebben geheimhoudingsplicht omdat ze beschikken over voorkennis over fusies, overnames en aandelenuitgiften. Daarom mogen ze absoluut geen contact hebben met de andere afdelingen. De bankiers die ik gezien heb vertoefden op keurig nette afdelingen met glanzend gelakt houtwerk, weelderige kleden en aparte werkkamers. Ze hadden zelfs hun eigen liften. Wat mijn vader me had verteld over mijn nieuwe werkomgeving strookte totaal niet met wat ik hier zag. Er gaapte een diepe kloof tussen de vloer van Cromwell Pierce en de afdeling van Sterling Price waar hij werkte. Hier waande ik me in de jaren zeventig. De muren waren vast ooit wit geweest, maar oogden nu smoezelig gebroken wit. De formicabureaus zaten vol vlekken en scheuren en op de hoeken, waar de bovenlaag beschadigd was, zag je de bruine kurkvulling zitten. Je kon er maar beter niet te lang bij stilstaan hoelang deze bureaus al deel uitmaakten van het interieur van Cromwell, want als je bedacht hoeveel mensen aan deze bureaus hadden geniest, gehoest, gegeten en god mag weten wat nog meer allemaal, dan zou je het liefst in een plastic overall en met latexhandschoenen aan naar kantoor komen.

Met neergeslagen ogen liep ik langs eindeloze rijen bureaus naar onze desk, die wat meer achter in de zaal te vinden was.

Het voelde als een hindernisbaan – de blikken van de mannen prikten in mijn rug terwijl ik langsliep. Ze vormden zich een oordeel over de lengte van mijn rok en keken hoe strak mijn bloesje zat, in de hoop dat ik ergens een knoopje had gemist en of (wat een ramp zou zijn) je mijn onderbroek zag zitten. Daar zou ik aan moeten wennen.

De ruimte zinderde van de energie. Mensen brulden op luide toon getallen, schreeuwden bevelen en riepen misschien ook wel gewoon omdat je dat hier nu eenmaal deed. Het geroep veroorzaakte een dof gegons in mijn oren en ik snapte niet hoe mensen in zo'n chaotische omgeving hun werk konden doen. Op de afdeling Vast Rendement van Cromwell Pierce werkten zo'n vierhonderd mensen. De meesten maakten een heleboel herrie. De meesten stelden zich agressief op. De meesten vonden het reuzeleuk om de broekies voor schut te zetten.

De meesten waren van het mannelijke geslacht.

Ineens stak Chick zijn hand uit voor mijn gezicht en plukte een voetbal uit de lucht die zijn doel gemist leek te hebben. Tenzij het de bedoeling was geweest mij te raken.

'Kappen, Smitty! Als je onze nieuweling op haar eerste dag een voetbal in het gezicht gooit, stuur ik je naar de directeur!'

Ik wilde de ongemakkelijke stilte die hierop volgde maar wat graag verbreken, maar wist niet goed wat ik moest zeggen. Ik kwam niet verder dan: 'Wordt er hier gevoetbald?'

'Wij doen dat soms, ja. Maar jij niet. Jij hebt het veel te druk met leren en hebt geen tijd voor dat soort dingen. *Capiche?*'

'Zeker. Ik vind het te gek dat ik ben aangenomen, en ben bereid om hard te werken.'

'Dat is mooi, Alex. En een ander antwoord had ik niet van je geaccepteerd.'

Ik zag een tengere, bleke man met rood haar en een belachelijk dunne blonde vrouw op ons afkomen. Ze bleven even staan en de man knikte in mijn richting. Ik moest denken aan de middelbare school, waar in ieder rugbyteam wel één slappeling zat die altijd de spullen moest sjouwen omdat hij te ielig was om

aan de wedstrijden mee te doen. Ik had altijd gedacht dat de scharminkels op latere leeftijd wat steviger werden. Niet dus.

‘Wie is dat?’ vroeg hij met een monotone klank in zijn stem.

‘Alex, onze nieuwe,’ antwoordde Chick.

‘Hallo,’ zei ik.

‘Hi!’ riep de blonde bonenstaak. Ze boog zich voorover om me te omhelzen. Ze pakte me losjes bij de schouders en zei: ‘O, wat leuk! Krijg ik eindelijk een vriendin! Er zijn hier zo weinig vrouwen om mee te kletsen!’

De roodharige elf nam me van top tot teen op en zei: ‘Chick, ze mag er zijn, maar die van mij is leuker.’ Hij lachte snuivend en liep door, op een drafje gevolgd door het meisje. Ik vroeg me af of hij met de trein naar zijn werk ging, of dat hij zich in de lobby van een regenboog af liet glijden.

Ik hield mijn adem in. Chick en ik vervolgden onze weg en hij zei: ‘Dat was Keith Georgalis, hier op de vloer beter bekend als Darth Vader. Een raseikel. Hij is baasje van de Hoog Rendement-desk. Dat meisje was Hannah, zijn analist. Ze is nog dommer dan een ezel, maar erg lekker, dus ze mag blijven. Ik vind het best, zolang ik maar niet met haar hoeft te werken. Als jij ook maar de helft van de stomiteiten begaat die zij op haar naam heeft staan, dan mieter ik je er meteen uit.’

Voor ik iets kon zeggen hield Chick stil voor een groep mensen, maakte een brede armzwaai en zei trots: ‘Dit is onze desk.’

Het woord ‘desk’ is een begrip op Wall Street, een term die verwijst naar een aantal mensen dat samen een productgroep vormt. Die van mij, de Staatsobligatie-desk, werd bemand door veertig mensen. Ze zaten aan bureaus die in drie lange rijen waren opgesteld, zo’n beetje als voor een groot diner. De werkbladen gingen schuil onder papieren, telefoons en flatscreens. Iedereen zat op een ergonomische stoel aan een bureau dat van de andere werd afgescheiden door een smalle zwarte ‘voegnaad’ zoals je in badkamers ziet. Als je je armen uitstreekte kon je beide bureaus aanraken, zo dicht zat iedereen op elkaar. ‘Persoonlijke ruimte’ was hier zo te zien een onbekend fenomeen, en ik be-

dacht me dat het werken hier heel vervelend zou worden als je naast een klootzak kwam te zitten – of erger nog: tussen twee klootzakken in.

Ik keek vol ontzag naar de muur van computerschermen waar ze tegenaan zaten te kijken. Iedereen had op zijn minst drie schermen op zijn bureau, en sommige handelaren hadden er wel zes. Om ze allemaal te kunnen zien, hadden sommigen enkele monitors op een paar opgestapelde pakken printpapier gezet. Ik kon me nauwelijks voorstellen dat die collega's dagelijks zoveel informatie moesten verwerken dat ze verschillende monitors nodig hadden. Ik zou het vak nooit van mijn leven zo goed beheersen als deze mensen, dat leed geen enkele twijfel. Ik wist toen nog niet dat je het hier zo druk kon hebben dat er maanden voorbijgingen zonder dat je een woord wisselde met je directe achterbuurman of zelfs maar de tijd had om te vragen hoe hij heette. Maar het was echt zo. En ik zou er nog achter komen.

Nog steeds was ik behoorlijk zenuwachtig en zat er zoveel adrenaline in mijn bloed dat het me moeite kostte om stil te blijven staan. Ik liet mijn blik langs de rijen mannen gaan. Ze hingen allemaal aan de telefoon, sommigen hadden hun voeten op tafel gelegd en gooiden tijdens hun gesprek de hele tijd gedachteloos een rubberballetje op. Er werd voortdurend gebeld – op het grote scherm van een telefooncentrale lichtten lampjes in verschillende kleuren op. De desk was bezaaid met koffiekoppen, blikjes, flesjes water en kranten. Er hing een lucht die me deed denken aan de keuken van een lunchroom: een mengeling van vet, zweet, sterke koffie en aangebrand vlees. Ik keek om me heen en zag op de grond een grote doos staan met broodjes spek, ei en kaas erin. Toen ik de groep nog eens wat beter bekeek, zag ik ook de enige andere vrouw zitten. Ik nam me voor om me binnenkort even aan haar voor te stellen.

Chick pakte me bij de schouders en draaide me steeds tien graden, terwijl hij me de andere rijen met medewerkers aanwees. 'Even een korte rondleiding over de vloer.' Hij draaide me helemaal naar links en wees naar een vierkante opstelling in de

hoek van de ruimte. ‘Dat is de Groeimarkten-desk. Zij handelen in obligaties die worden uitgegeven door landen met een economische groei. Brazilië, Mexico, Chili. Het merendeel van Latijns-Amerika.’ Hij draaide me tien graden, zodat ik naar het midden van de ruimte keek. ‘Daar links zit de Hoog Rendement-desk. Daar worden obligaties uitgegeven door bedrijven met een wat lagere kredietwaardigheid. Dat houdt in dat de schuld meer risico meebrengt dan bijvoorbeeld het geval is bij obligaties van solide bedrijven. Aandelen van gerenommeerde ondernemingen zoals Ford, IBM, Procter & Gamble en de meeste andere grote jongens die je zo te binnen schieten worden verhandeld aan de Meer Kredietwaardige Bedrijven-desk, daar direct links van. Daar weer naast heb je de hypotheken, dat spreekt wel zo’n beetje voor zich, en achter in de zaal zit het geldmarktteam. Zij verkopen obligaties met een looptijd van een jaar of minder. En daar,’ hij draaide me nog een eindje door en wees naar een stelletje nerds helemaal rechts in de hoek, ‘heb je nog een paar aparte productteams. De pakketten waar zij in handelen zitten zo ingewikkeld in elkaar dat de meeste mensen er niets van begrijpen. En dat geldt zelfs voor de meerderheid van de werknemers hier. Na verloop van tijd zul je wel leren begrijpen wat ze doen, want je wordt door mij getraind en ik werk niet met domoren. En tot slot, hier om het hoekje, zit de Buitenlandse Valuta-desk. Zij handelen in wereldwijde valuta. Als je ooit naar Europa reist en dollars wilt wisselen voor ponden of euro’s, dan moet je weten waar de wisselkoers wordt bepaald. Nou, dat doen deze lui hier. *Capiche?* Het stikt hier van de economen en financieel experts. Maar de komende tijd heb je alleen te maken met de mensen van jouw eigen desk.’

Ik deed heel erg mijn best om alle informatie in me op te nemen, maar ongeveer bij het woord ‘Brazilië’ was de boel in mijn bovenkamer knarsend tot stilstand gekomen. Ik ging het nooit redden hier.

‘En dit,’ zei hij, ‘is de handelsdesk.’ Hij gebaarde naar twee lange rijen bureaus met een muur van monitors in het midden,

zodat die arme kerels niet de hele dag tegen hun overbuurman hoefden aan te kijken. ‘Deze mensen bepalen de koers van en verhandelen de obligaties die wij bij de salesdesk aan- en verkopen in opdracht van onze cliënten. Onze taak, die van de salesafdeling, is om klanten binnen te halen en ze goed geïnformeerd en tevreden te houden. Het staat mensen vrij om voor hun transacties iedere willekeurige bank te bellen. Wij moeten ervoor zorgen dat ze óns kiezen. En hoe we dat doen? Door verdomd goeie salesmensen te zijn. Dus. En dat gaan wij jou hier leren. *Capiche?*’ Het duizelde me en ik had durven zweren dat ik een van de computers van een handelaar net hoorde kakelen als een kip. Hoezo?! Wat had dat nou weer te betekenen?

‘Wat is dat voor een geluid?’ vroeg ik timide. Als nu bleek dat ik de enige was die zojuist een kakelende kip had gehoord, zou ik vast binnen twintig minuten een hartaanval krijgen.

‘Wat, die kip?’ vroeg hij.

Gelukkig, hij had het ook gehoord. Maar het bleef toch vreemd dat hij het niet nodig had gevonden me uit te leggen waarom er boerderijgeluiden te horen waren geweest. Ik knikte. ‘Ja, die kip.’

‘Sommige handelaren hebben hun computers zo ingesteld dat er bij iedere transactie een dierengeluid te horen is. Het is ondoenlijk om de hele dag alles in de gaten houden, dus die geluidseffecten helpen hen om te signaleren wanneer er iets gebeurt. Wees dus niet verbaasd als je geloei, geblaf of geknor hoort. De jongste medewerker heeft een koeienbel ingesteld, maar die vind ik zo irritant dat ik erover denk hem te vragen iets anders te kiezen. Ik hoor dat klereding ’s nachts in bed nóg.’

Als je het niet met eigen ogen zag, zou je nooit geloven wat er op zo’n beursvloer allemaal gebeurt, behalve misschien wanneer je eerst drie lsd-pillen nam en je vervolgens in een kast opsloot. Ik slikte.

‘Nou, zullen we dan maar?’ vroeg Chick en hij nam me mee terug naar zijn bureau bij onze eigen desk. Hij bracht hier ken-

nelijk veel tijd door, ondanks het feit dat hij een eigen kantoor had.

Zullen we dan maar? Ik had geen woord onthouden van wat hij had verteld. Ik moest een plattegrond hebben. En een woordenboek Financieel Engels. En wel nú.

Voordat ik hem kon vragen om bepaalde dingen nog eens uit te leggen, vroeg hij de deskmedewerkers om aandacht.

‘Luister even, allemaal. Dit is Alex. Onze nieuwe analist. Stel je even aan haar voor en maak haar een beetje wegwijs.’ Een paar mensen knikten, een paar staken bij wijze van groet een hand op. Eén kerel stond zelfs op en gaf me een hand, maar hij was aan het bellen en zei dus niet echt iets tegen me. Ik keek om me heen en zag nergens een leeg bureau. Ze dachten toch zeker niet dat ik bij iemand op schoot zou kruipen? Ik hoopte vurig dat Chick me nu ging vertellen waar ik mocht gaan zitten. Toen hij plaatsnam aan zijn bureau en gegevens begon in te voeren in een enorm Excel-bestand, begreep ik dat hij dat niet van plan was.

Er zat niets anders op, ik moest het hem vragen. Anders zou ik de hele dag als een soort mascotte in het gangpad blijven staan.

‘Eh, heel even, Chick: waar moet ik zitten?’ vroeg ik met een piepstemmetje.

‘Kijk eens aan.’ Zonder zijn blik van zijn scherm los te maken stak hij zijn hand naar achteren uit en reikte me een metalen klapstoeltje aan dat tegen de muur stond geleund. Maatje kleuter. Ik nam het ding van hem aan en hield het vast, zonder het uit te klappen. Ik snapte er niets van.

‘Je hebt nog geen bureau,’ zei hij geërgerd. ‘We moeten voor jou nog een plekje zien te vinden. In de tussentijd moet je maar op die klapstoel achter mensen gaan zitten om te zien wat zij doen. Zo kun je langzamerhand de hele groep langsgaan.’

Er schoten allerlei gedachten door mijn hoofd. Hoe kon het nou dat er geen plek voor mij was? Ik was toch niet zomaar on-aangekondigd aan komen waaien? Ze hadden me deze baan in

oktober al aangeboden. En het was nu juli. Dus ze hadden in al die tien maanden geen kans gezien om een bureau voor me te regelen. Een man van achter in de dertig kwam op ons toegelopen en pakte Chick bij de schouder. Hij nam me zo aandachtig op dat ik moest denken aan Sylvester die Tweety in het vizier heeft. Hij was lang, tegen de 1 meter 90, had kortgeknipt lichtblond haar, brede schouders en enorm gespierde bovenarmen. Terwijl hij met Chick praatte liet zijn blik me geen moment los. Ik voelde me zo opgelaten dat ik maar strak naar de vloer bleef kijken.

‘Yo, Chicky, is dit die nieuwe?’ vroeg hij, met een langgerekt, zuidelijk accent.

‘Alex. Onze nieuwe analist.’

‘Wat een lekker ding. Zal ik wat met ’r proberen?’

‘Volgens mij is ze best wel te porren, dus waarom niet. Maar ik betwijfel of ze iets in jou ziet.’

‘Dat komt nog wel, Chick. Alles op z’n tijd.’ Hij boog zich voorover, pakte een van de laatste twee broodjes uit de doos en hield het mij voor. ‘Hoi, Alex. Welkom bij Cromwell. Neem ook een broodje.’ Zijn handen zagen er, net als die van Chick, verzorgd uit.

Ik antwoordde beleefd: ‘Nee, dank je. Ik sla even over.’

‘Moet je geen varken?’

‘Pardon?’

‘Varken. Spek. Je bent toch niet Joods of zo? Als je niet Joods bent, waarom eet je dan geen varkensvlees?’

‘Wat? Eh, dat is het niet. Ik heb geen honger. Het is dus niet zo dat ik iets tegen varkensvlees heb.’

‘Je moet het zelf weten, schat. Misschien maar beter ook. Als je elke dag spek gaat eten dan dijt dat strakke kontje van je zó uit. En een leuke meid met een dikke reet, dat zien we hier niet graag. En ieder pondje gaat door het mondje, dat weet jij vast ook wel.’ Hij knipoogde toen hij dit zei, wierp het broodje terug in de doos en vervolgde zijn weg.

Ik zocht oogcontact met Chick in de hoop dat hij me te hulp zou schieten, in de hoop dat hij in ieder geval iets zou zeggen.

Maar het bleef stil. In plaats daarvan pakte hij zijn mobiel en portemonnee uit zijn la.

Hij stond op en klopte me op de rug. ‘Ik heb vandaag een golfafspraak, maar morgen ben ik wel op kantoor,’ zei hij, worstelend met de mouwen van zijn jasje. Ik keek hem na en voelde me net een door haaien omringde drenkeling die de reddingsboot weg ziet varen. Ik was nu precies één uur in dienst bij Cromwell Pierce en tot nu toe was alles totaal anders verlopen dan ik had verwacht.

Daar stond ik dan, met mijn stoeltje onzeker tegen me aan gedrukt, te midden van mijn teamgenoten, van wie er niemand sjoege gaf. Onzeker liep ik de eerste rij langs, totdat een man die verdacht veel weg had van Andy Garcia me tegenhield. Hij had dezelfde olijkleurige huid, hetzelfde zwarte haar, dezelfde broeierige blik in zijn ogen en hij glimlachte ook nog naar me.

Hij gaf me een hand en zei: ‘Hai, ik ben Drew. Wil je vandaag met mij meekijken?’

‘Echt?’ Wat een opluchting. Ik voelde me net een kind bij gym, dat op het nippertje toch gekozen wordt in een trefbalteam. ‘Dat lijkt me leuk. Dank je.’

‘Pak er maar een... eh, klapstoel bij.’

Hij schoof een eindje op om ruimte voor me te maken. Met een verschrikte blik nam ik de vele getallen, de langsglijdende hoofdpunten uit het nieuws, de Excel-sheets en de wild knipperende kleurtjes op zijn monitor in me op. Drew glimlachte en zei: ‘Zolang je nog geen eigen bureau hebt – en dat kan hier zomaar een jaar duren – moet je maar gewoon kijken wat wij doen. Ik kan je wel alvast één belangrijke tip geven.’ Dolblij dat ik op het punt stond mijn allereerste gouden salesregel te horen, sloeg ik mijn notitieblok open. ‘Om te beginnen: zet je stoel nooit in het looppad, dat is superirritant. Je moet hem zo dicht mogelijk naar het bureau toe trekken.’

‘Oké. Moet lukken.’ Niet bepaald het soort tip waarop ik had gehoopt, maar het was altijd nog beter dan niets.

‘Ten tweede: val ons nooit lastig. Zie je dat iemand bezig is, stel hem dan geen vragen. We hebben geen tijd om over koetjes en kalfjes te praten. Niemand kent jou hier, en tot het zover is, heeft niemand zin om zomaar even een praatje te maken. Sorry, maar zo is het nu eenmaal.’

‘Geen geklets. Begrepen.’

‘En nog een belangrijke tip: mijd Kate Katz – alias Cruella – als de pest.’

‘Hoezo?’ Ik wierp een vluchtige blik op de vrouw die aan het einde van de rij zat te bellen. Hij moest het wel over haar hebben; andere vrouwen zaten er niet aan onze desk. Ze zag er helemaal niet eng uit. Ze deed me juist denken aan een van mijn juffen op de basisschool. Maar dan wel duurder gekleed en beter geknipt. Haar halflange bruine haar hing over haar schouders en ze droeg een kraakhelder wit bloesje dat netjes in de band van een donkerblauwe broek was gestoken. Ze droeg diamanten ooringetjes, gebruikte weinig make-up en had platte schoenen aan. Het was geen intimiderende verschijning, ze zag er juist wel aardig uit.

‘Neem het nou maar van me aan. Nog één ding, heb je de koffiehoek in de hal gezien?’

‘Ja, daarnet. Toen ik uit de lift stapte.’

‘Mooi. De koffiehoek noemen we hier Papa’s. Geen idee waarom. Zorg ervoor dat je hier vrienden maakt. Een deel van de dag zul je bezig zijn met koffie halen voor de jongens. En hoe sneller je terug bent, hoe beter. Als ze je mogen, dan zijn ze eerder geneigd je op weg te helpen. Verder moet je hier zelf je weg leren vinden. Vandaag mag je wel met mij meekijken. Ik zal je de schermen laten zien waarmee we werken en je uitleggen hoe je de ontwikkelingen in de markt kunt volgen. Cool?’

Hartstikke cool. Die Drew mocht van mij een standbeeld. ‘Dank je.’

‘Geen probleem. Zeg eens, waar is je rekenmachine?’

Vlug haalde ik hem tevoorschijn, een spiksplinternieuw exemplaar dat ik van Personeelszaken gekregen had. ‘Die heb ik hier. Wat kan ik voor je doen?’

Hij reikte me een overzicht aan met rijen cijfers die net zo klein waren afgedrukt als de letters in een krant. ‘Wil je voor mij het gewogen gemiddelde van deze prijzen uitrekenen? En vergeet niet om ze eerst om te rekenen naar decimalen voor je gaat middelen. Kijk meteen ook of de handelsmarge ergens tegenvalt. Ze moeten minimaal neutraal zijn en liever nog iets in de plus zitten. Geef maar aan waar dat niet het geval is, dan bekijk ik die cijfers nog even wat beter. En er zitten denk ik ook nog wel wat foutjes in.’

‘Is goed. Ga ik voor je doen.’ En dat had ik maar wat graag gedaan als iemand me had uitgelegd wat een goede handelsmarge is, hoe je een gewogen gemiddelde uitrekende en hoe je deze cijfers moest omrekenen naar decimalen. Als ik dat allemaal geweten had, was ik hem dolgraag van dienst geweest.

Hij keek me aan en grinnikte. ‘Je hebt geen idee wat je moet doen, of wel soms?’

‘Ik ehhhh...’ Shit, dacht ik. Wat een tijdverspilling, zo’n studie. Ik had net zo goed de specialisatie Mandvlechten Onder Water kunnen volgen.

‘Altijd eerlijk blijven, Alex. Je maakt het jezelf alleen maar moeilijker als je net doet of je het begrijpt.’

‘Je had net zo goed Mandarijn tegen me kunnen praten.’

Drew schoot in de lach. ‘Hier,’ hij wees het eerste vakje op de uitdraai aan: 99–28. ‘Het eerste deel van deze prijs is de handelsmarge. Boek je deze transactie op 98–28 dan zal de handelaar zeggen dat het een slechte deal is. De prijs van obligaties is op ieder moment van de dag bekend, dus daar wordt vaak niet eens naar verwezen. Dat heeft gewoon niet zoveel nut, en hoe minder tijd je kwijt bent aan het herberekenen van prijzen hoe beter. Dus als een handelaar me een prijs zou noemen voor deze obligatie, dan zou hij alleen zeggen ‘achtentwintig’. Toen ik je vroeg om te bekijken of de handelsmarge ergens tegenviel, bedoelde ik het volgende: als de meeste obligaties weggaan met een neutrale marge bij 100 en je ziet een prijs van rond de 70, dan is de kans groot dat het een slechte deal is.’

‘O, oké. Klinkt logisch.’ Ik wees naar de 28, het laatste deel van de koers. ‘Dus dat deel staat in tweeëndertigsten?’

‘Klopt. Obligatiekoersen worden gegeven in tweeëndertigsten, dus om daar decimalen van te maken moet je gewoon 28 delen door 32.’

Ik typte de getallen in mijn calculator. Dit was echt simpel. Basisschoolwerk. Ik voerde 28 in, drukte op de gedeeld-door-knop, voerde 32 in en drukte vervolgens op het is-teken. Het schermpje begon te knippen: foutmelding.

Hè? ‘Balen, ik geloof dat mijn rekenmachine het niet doet.’ Ik liet Drew het schermpje zien.

‘Heb je nooit eerder met een financiële calculator gewerkt?’

‘Nee, op school hadden we van die gewone.’

‘Dit zijn speciale rekenmachines. Je moet na iedere invoer op enter drukken. Voor de uitkomst druk je op de functietoets. Dus je typt in 28, enter. Dan 32, enter en pas op het laatst druk je op gedeeld-door. Zo gaat het bij alle sommen. Dus als je wilt weten hoeveel twee plus twee is, dan wordt het twee, enter, twee, enter, plus.’

‘Waarom moesten ze die financiële rekenmachines nou totaal anders maken dan de gewone? Het maken van berekeningen wordt zo toch nodeloos ingewikkeld?’

‘Je hebt helemaal gelijk. En ik heb werkelijk geen idee. Maar maak je niet druk, je went er zo aan.’

‘Ik hoop het.’

‘Ik moet even wat mensen bellen. Denk je dat je het nu begrijpt?’

‘Geloof van wel. Ik ga mijn best doen.’

‘Mooi. Als je vragen hebt, dan hoor ik het wel, maar denk eerst zelf goed na. Als ik net iemand zit uit te schelden of geld heb verloren bij een deal kun je me beter niet lastigvallen met vragen over de financiële calculator.’

‘Snap ik. Dank voor je hulp. Volgens mij moet ik nog veel meer leren dan ik in eerste instantie dacht.’

‘Meisje, daar kon je best eens gelijk in hebben,’ grinnikte hij,

hij pakte zijn koptelefoon en drukte een knopje op de telefooncentrale in.

Ikzelf pakte mijn idiote, belachelijke financiële calculator en zette me aan de allereerste officiële taak die me als werknemer van Cromwell was toebedeeld.